KÉP TEST LÉT

LEGYŐZÖTT HATÁROK

Atlasz Gábor
Baji Miklós Zoltán
Baráth Fábián
Basa Anikó
Bíró Boglárka
Borúzs Ádám
Bugyi István József
Császi Enikő
Cselle Judit
Cservenka Edit
Damó István
Danka Attila
Debreczeni Fanni
Enyedi Zsolt István
Fejős László
Gáspár Gyula
Határ Attila
Juhász Kinga
Kácser László
Kecső Endre
Király György
Krizbai Sándor
László Dániel
Lieb Roland Ferenc
Lóránt János Demeter
Lous Stuijfzand
Magyari Márton
Marko Rodics
Márkus Péter
Miklós Árpád
Miklós János
Nagy Dénes
Palkó Tibor
Pinczés József
Pogány Gábor Benő
Posta Máté
Révi Norbert
Rónaszéki Linda
Sarfenstein Ditta
Simon-Mazula Tibor
Sinka Péter
Sléder Fanni
Soosur Georgius
Szabó Ágnes
Szabó György
Szabó Imrefia Béla
Szabó Zoltán
Szepessy Béla István
Széri-Varga Géza
Szikra Zoltán
Szkok Iván
Szlávics László, ifj.
Varga Patricia Minerva
Varga Rita

LEGYŐZÖTT HATÁROK

Aba-Novák Agóra Kulturális Központ
2020. szeptember 18 – október 13.

Köszöntő

A kortárs művészet hazánk minden szegletében virágzik.

A MANK a magyar kortárs művészet egyik legsokoldalúbb támogató és szolgáltató intézménye. Az elmúlt esztendőkben az előadó- és alkotóművészeti élet szereplőit számos pályázattal, programmal segítettük, melyeket idén új kezdeményezéssel bővítettünk – kifejezetten a vidéki alkotóközösségek, műhelyek munkájának támogatásaképp.
Kép|Test|Lét címmel olyan új, összművészeti programsorozatot indítottunk, amellyel célunk az, hogy az alkotóművészet területén tevékenykedő, jelentős vidéki közösségeknek megjelenési lehetőségeket biztosítsunk, valamint támogassuk a művészek lokális megszólítását és közösségé formálását, ezáltal a különböző művészeti területek közötti összhang megteremtését. Törekvéseink között szerepel továbbá az, hogy a színvonalas körülmények között megvalósuló megmutatkozási lehetőségek alkalmat teremtsenek a művészeknek a közönséggel való találkozásra, a helyi és a térségi művészeti élet erősítésére.
Az eseménysorozat három megyeszékhely, Miskolc, Szolnok és Veszprém együttműködésével valósul meg, mindhárom helyszínen az emberi test kultúráját, szépségét és erejét művészi módon reprezentáló műalkotásokat állítunk ki, és tematikusan kapcsolódó, előadóművészeti produkciókat mutatunk be.
A testábrázolások hagyományai hatalmas távlatokat nyitnak a művészi önkifejezésben. Ezt a sokszínűséget láthatjuk a Szolnoki Művészteleppel

közös szervezésben megvalósult, az Aba-Novák Agóra Kulturális Központban látható, *Legyőzött határok* című kiállításon, ahol az emberi test teljesítőképességének határait, a fizikai erőt igénylő műfajokhoz kapcsolódó, azokból ihletet merítő alkotásokat csodálhatunk meg. A programban azonban fontosnak tartjuk az eladóművészeti produktumok bemutatását is, hiszen a különböző művészeti ágak termékeny összekapcsolásával tudjuk megerősíteni a művészközösségek összetartását, és ezzel mozdíthatjuk elő az aktív szellemi viszony létrejöttét.
A *Kép/Test/Lét* összművészeti eseménysorozat legfontosabb üzenete a vidéki művészet fókuszba állítása, valamint a helyben alkotók megbecsültségének elősegítése, melynek révén erősödik a közösség kohéziója és a lakóhely iránti büszkeség érzése.
Mi mást kívánhatnánk egymásnak, mint virágzó művészeti életet és össze tartó kortárs közösségeket?! Reméljük, programsorozatunk ennek elérésében és megélésében egyaránt segíteni fog!

Tardy-Molnár Anna
A MANK Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
ügyvezető igazgatója

Legyőzött határok

„A kertkapu lassan, erőtlenül csukódott az első kerékre, 'kint' és 'bent' felcserélődtek, az 'idekint' és az 'odaát' határai elmosódtak. Nem látott tovább annál a 40 centis, emberalakú gömbnél, amely körbevette. Ekkor artikulálatlan és mégis jól kivehetően egyetlen magánhangzót formázó üvöltés rengette meg a kaputelefont, az ajtófélfákat, a szélkakast. A rezgéstől a sás, az aranyfog, a birkák kifordultak helyükről, és a fejük tetejére álltak. Miután az üvöltés véget ért, egyetlen mondat hagyta el a száját: »Ne tudd meg!«"

A testkultúra az emberiség teljes történetét végigkíséri, az egyetemes kultúra részeként nemcsak az egészség megőrzésére, az emberi test képességeinek fejlesztésére és a teljesítőképesség fokozására irányuló tevékenységek összessége, hanem tartalmazza mindazt, ami által az ember kapcsolatba lép a természettel, saját tudatával, a társadalom többi tagjával, és amely eszköz- és célrendszere által hatással van az egyetemes civilizációra.
A szolnoki, *Legyőzött határok* című kiállítás anyaga gazdagon illusztrálja a testkultúra szerteágazó vonatkozásait, mindenkori és mai ideálok, személyes és társadalmi szintű narratívák hálózatán keresztül. A kiállító művészek egyéni, olykor bibliai, mitologikus utalásokkal válaszolnak a pályázati felhívásra. A kiírásban megfogalmazott téma kulturális beágyazottsága erőteljesen pozícionálja a pályázat tárgyával kapcsolatos elképzeléseket, azonban a nyugati perspektívát elhagyó munkákat is találunk a kiállítás anyagában.

Egyes munkákban a küzdelemnek a testen hagyott nyomát látjuk, más alkotások az ember nyomát mutatják valamely felület és a test érintkezésében, az ember jelenlétét csak sejtetve, de a kiállított anyag végignézése során az is felmerülhet bennünk, hogy akár egy edény szélei is reprezentálhatják a test határait.
A test határainak legyőzése el-eltűnő kontúrokban, finom vonalakból összeálló, széteső, elmosódó arcokban, testekben mutatkozik meg sokszor kozmikus, szinte anyagtalan egyesülésben. A művészi kifejezésmód pluralitása is bizonyítja, hogy ennek megélése, a külvilág felé való megmutatkozása, a testi határok legyőzése minden egyénnél önmagához mérten más és más. A fizikai teljesítőképesség határait elérhetjük elementáris erővel, de a cipőfűző bekötése, egy szempilla rebbenése, egyeseknek hétköznapinak tűnő, apró mozdulatok is jelenthetik az erő megnyilvánulásának maximumát. Láthatunk a határátlépéstől megtört embert és erőtől duzzadó testeket, azonban a feszülő izmok mellé rendelve mindig ott találjuk a test törékeny őszinteségét is.

„Minden erejét megfeszítve átemelte a lépcsőn a vázat, kilométereken keresztül egyensúlyozta a bal vállán, miközben jobb kezével mintákat hímzett a lapszélekre. A kertkapuig tolta a biciklit. Egyetlen szó hagyta el a száját: »Tudom«."

Roskó Mária
iparművész

Atlasz Gábor 8
Baji Miklós Zoltán 10
Baráth Fábián 12
Basa Anikó 14
Bíró Boglárka 16
Borúzs Ádám 18
Bugyi István József 20
Császi Enikő 22
Cselle Judit 24
Cservenka Edit 26
Damó István 28
Danka Attila 30
Debreczeni Fanni 32
Enyedi Zsolt István 34
Fejős László 36
Gáspár Gyula 38
Határ Attila 40
Juhász Kinga 42
Kácser László 44
Kecső Endre 46
Király György 48
Krizbai Sándor 50
László Dániel 52
Lieb Roland Ferenc 54
Lóránt János Demeter 56
Lous Stuijfzand 58
Magyari Márton 60
Marko Rodics 62
Márkus Péter 64
Miklós Árpád 66
Miklós János 68
Nagy Dénes 70
Palkó Tibor 72
Pinczés József 74
Pogány Gábor Benő 76
Posta Máté 78
Révi Norbert 80
Rónaszéki Linda 82
Sarfenstein Ditta 84
Simon-Mazula Tibor 86
Sinka Péter 88
Sléder Fanni 90
Soosur Georgius 92
Szabó Ágnes 94
Szabó György 96
Szabó Imrefia Béla 98
Szabó Zoltán 100
Szepessy Béla István 102
Széri-Varga Géza 104
Szikra Zoltán 106
Szkok Iván 108
Szlávics László, ifj. 110
Varga Patricia Minerva 112
Varga Rita 114

Atlasz Gábor: A tű fokán

olaj, farost
200x95 cm
2006

„De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első."
(Máté Evangéliuma 19,30)

Atlasz Gábor művészi pályájának új korszakában, festőként
„nyitott, titkokkal és kételyekkel telített, feloldatlan feszültségekben izzó, de talán pontosan ezért termékenyítő hatású, a valóságos és a transzcendens világok közötti átjárásokat nyitó, a jelenkorra reflektáló művekkel gyarapította a jelenkori magyar piktúrát."
(Wehner Tibor művészettörténész)

Atlasz Gábor: A tű fokán

Baji Miklós Zoltán: Akkumuláció

vegyes technika
160x112 cm
2013

A mű Baji Miklós Zoltán egyik performanszát dokumentálja, melyben angyalként dolgozott. A színpadon egy rozsdás vasakból készített, szószékjellegű gépszoborban kapott helyet, melyet közepén forgópadlóval láttak el, előre-hátra mozgatása pedig kézi vezérléssel működött.
Az akciót egy nagy erejű zajkoncert kísérte, mely során fémlemezek csattogását és testmikrofonokkal kihangosított, elektronikus effektekkel átírt hangokat lehetett hallani. Baji Miklós Zoltán mezítelen volt, szőrzetét egész testéről eltávolították, arcéleit kiemelő, sötét árnyalatú sminket viselt, száját izzó pirosra rúzsozták. Hátára nagy méretű, dobozkartonból készített angyalszárnyakat rögzítettek, szemei vörös kendővel voltak bekötve. A zene elindult. Baji Miklós Zoltán rezzenéstelen arccal többször meghúzta az irányítókart, a gép átbillent. Szeméről levette a kendőt, és az irányítókarral billegtette az állványzatot – heroikus küzdelmet folytatva a gépen maradásért, majd lerohant a gépről a többi szereplő közé, és az egyik szekrényre felmászva, terpeszállásban diktálva a tempót forgatta feje felett vörös kendőjét. A szekrényről leugorva az egyik fémszekrényt lökdöste, majd jobb kezével csattogtatta annak fiókját. A többi szereplő a fémszekrényeket ütötte-verte, miközben Monty – kezében egy megafonnal – rettenetes hangokat kiadva igazgatta a szereplőket. A csoportos extázis tempója nem csökkent, a szereplők őrjöngtek. Baji Miklós Zoltán néhányszor még meg-megbillentette az állványt, majd a kezdéshez közelítő pózban megállapodott, és mereven nézett a közönség felé. Az előadás véget ért.

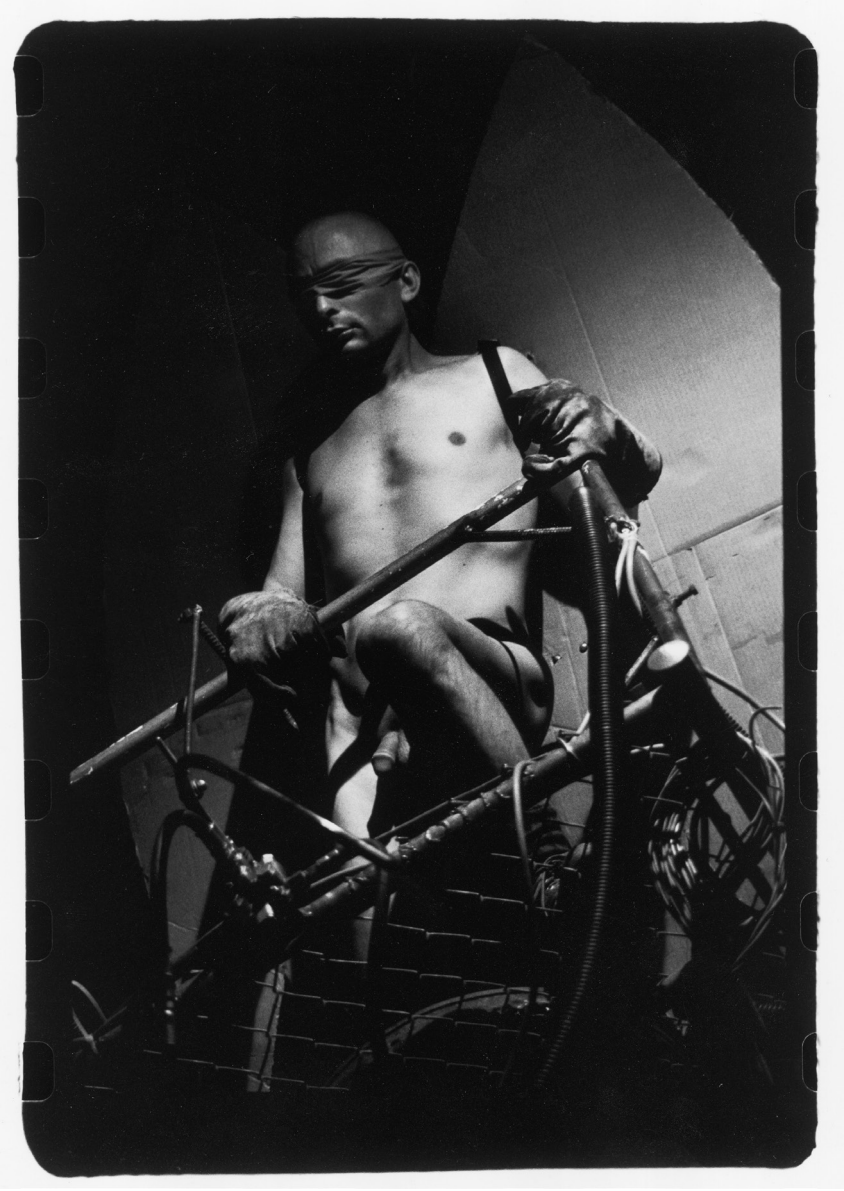

Baji Miklós Zoltán: Akkumuláció

Baráth Fábián: Bábel (Szobor Szabó Gyurinak)

bronz
55x30x30 cm
2020

Az emberi teljesítőképesség vetületei mindig a test, a lélek és a szellem hármasságában jelennek meg. Lenyűgöző sportteljesítmények szerves része, elengedhetetlen tényezője a sportoló szellemi felkészültsége, lelki ereje. Ugyanígy a jellemzően szelleminek minősített, nagy teljesítmények hátterében is ott áll a zeneszerző, regényíró fizikai ereje – próbáljuk csak meg kézzel leírni a Karamazov testvérek szövegét. Nézetem szerint művek, lélegzetelállító mutatványok az emberi teljesítőképesség határain innen jönnek létre. A határátlépés vagy egy általunk ismeretlen szférába történő felemelkedés, vagy bukás. Gondolatmenetem szerint idézhetjük itt Bábel tornyának történetét. A torony építésével az ember minden határát meghaladva az Istent kívánja elérni és meghaladni. Az erőpróba vége bukás. Szobromban a torony az építés fázisában jelenik meg, amikor az építő még hiszi, hogy elérheti célját. A torony félkész, és minden, az ember elé vont határt át kíván lépni.

Baráth Fábián: Bábel (Szobor Szabó Gyurinak)

Basa Anikó: Archaikus Apolló – Torzó

bronz, damil, cérna
25x25 cm
2019

Az *Archaikus Apollót*, az emberi test teljesítőképességének határait bemutató és ábrázoló objektemet egy idevágó mű, Rilke *Archaikus Apolló-torzó* című verse ihlette. A Tóth Árpád fordításában ismert mű gyönyörű gondolatokat fogalmaz meg. A vers egy esztétikai értelemben nagy értékű, férfi aktszobor méltatása, egy olyan szoboré, amely még torzóként is egy csoda. Szépsége, kisugárzása olyan nagy igazságokat tükröz, amelyhez mi még nem érünk fel, ezért egy intelemmel fejezi be a költő a torzó dicséretét: *„S nem törnék át mindenütt busa fények,/ Mint csillagot: mert nincsen helye egy sem,/ Mely rád ne nézne. Változtasd meg élted!"* Ezt a pillanatot szerettem volna dobozban rögzíteni: a bronz tömörségével és – kontrasztként – a cérna légiességével, a test csonkjainak folytatásával fejezem ki az én torzóm állandó, erős szépségét és a belőle áradó könnyedséget.

Basa Anikó: Archaikus Apolló – Torzó

Bíró Boglárka: Valaki jár a víz hegyén

fotó
32,5x42,5 cm
2018

A hit és az akaraterő talán a legfontosabb tényezők az emberi test fizikai teljesítőképességének határait feszegető mozzanatokban. Az erőnléten vagy az anyagi minőségen túl nehezen megfogalmazható, mi szükséges például egy olimpiai aranyéremhez, a Balaton átúszásához, a börtönévek és a fogolytábor túléléséhez, a különösen nagy hidegben vagy melegben tett expedíciókhoz, felfedezésekhez vagy egy gyerek első lépéseihez. A vízen járás csodája a Bibliában egy olyan metafora, amelyet sokan gyerekként hallottunk először, de néha eszünkbe jut még, s forgatjuk, mint egy ördöglakatot, hátha valahol meglesz a nyitja. Erre tesz kísérletet a *Valaki jár a fák hegyén* című installáció is. A kiállított műtárgy két olyan fotóból áll, amely a 2018-ban Jászberényben rendezett *ZagyvaParty Fesztiválra* készített, köztéri installációmat dokumentálja. A fesztivál helyszíne minden évben a jászberényi Margit-sziget, melyet a Zagyva ölel körbe. A folyó városi szakasza szabályozva van, nem túl mély, és sodrása is alig van, ezt kihasználva kizárólag a fesztivál pár napján volt látható a víz tetején lebegő-lépegető szobor. A cím Kányádi Sándor *Valaki jár a fák hegyén* című költeményére utal. A fotókat Bíró János és Szakács Dániel készítette.

Bíró Boglárka: Valaki jár a víz hegyén

Borúzs Ádám: Holtjáték/End Play

digitális videó

2018

Képzőművészeti gondolkodásom konceptuális jellegű, középpontjában elsősorban a festészet és a videóművészet „dialektikája" áll, kiterjesztve azt az installáció médiumára is. Munkáim a vizuális vagy audiovizuális érzékelés és nem érzékelés intervallumával foglalkoznak. Gondolataim kiindulópontjai olyan fogalmak vagy jelenségek, amelyek metaforaként kapcsolják össze a képzőművészetet a különböző természettudományos kérdésekkel. Az idővel, a fénnyel, a hanggal és az anyaggal kapcsolatos felvetések holisztikusan jelennek meg a munkáimban – megteremtve egyfajta személyes hitet, filozófiát.

Holtjáték című alkotásom egy redőny nyílásain keresztül készített makrofelvétel, mely egy lassú, folytonos mélységélesség-átfogás a rendkívül közelitől egy meghatározott távolságig. A videó középpontjában az ember és a természet, azok kölcsönhatása, átalakulása és léptékváltása áll. A cím egyaránt utal ezekre a – vizuálisan nehezen érzékelhető – jelenségekre, valamint a technikai háttérre, arra a mechanikus forgómozgásra, amely meghatározza a film kezdetét és végét. A matérián és a résen keresztül áramló fény, a távolban mozgó alak és a környezet parányi fluktuációi egy komplex látvánnyá állnak össze.

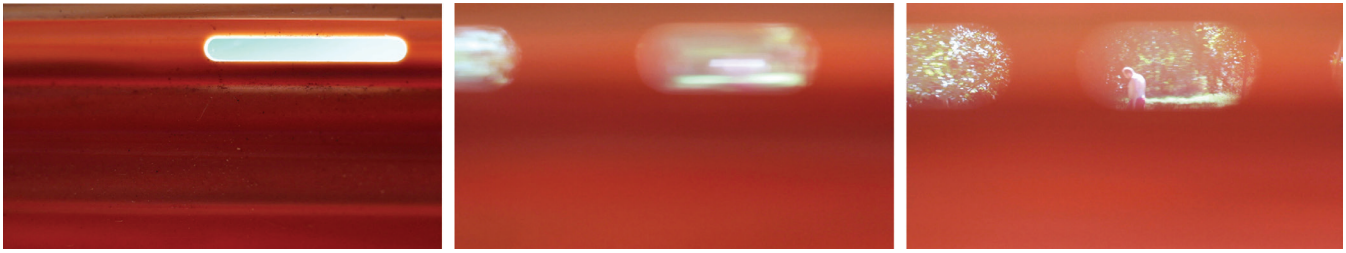

Borúzs Ádám: Holtjáték/End Play

Bugyi István József: Meghallgatás árgus tekintetekkel

tollrajz
46x37 cm
2020

Munkám a tánc műfajában fellelhető feszültség, egy feszített szituáció bemutatása mentén igyekszik kapcsolódni a tematikához. Néptáncos emlékeimből is táplálkoztam a kép elkészítése során, de mindinkább azoktól kissé eltávolodva, az általánosság mezsgyéjén szerettem volna megfogalmazni gondolataimat. A kiindulási pont egy táncpróba, pontosabban egy válogatás, felvételi. Alapvetően minden hasonló jelenet bizonyos fokú stresszel jár, hiszen amellett, hogy figyelni kell a betanult mozdulatokra, a koreográfiára, az alkalom légkörét az adott, ismeretlen zsűri figyelme, kritikai megnyilvánulásai is átszínezik. Ha például az árgus tekintetekkel figyelt jelölt nem élvezi a zsűri szimpátiáját, helyette csak és kizárólag az objektív szempontok szólnak mellette, akkor megfeszülhet, nem igazán van esélye. Természetesen ennek ellenkezője sem ritka, de jelen esetben – a képi feszültség megteremtése érdekében – egy olyan pillanatot, érzést merevítettem ki, amely azt üzeni: *„Itt most bármi megtörténhet!”* A grafika dinamikájára, a kifejezés erősítésére a vonalak szövedéke is rásegít. Szándékosan nincsenek konkrét karakterek a képen, mely inkább utalásokkal, a mozdulatra való asszociálással igyekszik kifejezni a jelenetet és ezzel együtt önmagát.

Bugyi István József: Meghallgatás árgus tekintetekkel

Császi Enikő: Gálya

vaslemez
80x90x322 cm
2020

A köznyelvben és a művészetben egyaránt jelen vannak a szimbólumok, melyek a kanonizálódáson és a hagyományozódáson keresztül egy jelképrendszerré váltak. Ebből a rendszerből már többször is felhasználtam a hajót mint formai motívumot. Ezt a jelet szabadon használva és új értelmezésekkel felruházva – de közben persze a hagyományban rögzült szerepét is megtartva – szerettem volna új kontextusba helyezni a *Gálya* című alkotásomban. A szobor egy hosszú, vékony hajótestből áll, melyhez három pár evező csatlakozik. Az evezők a függőlegeshez képest előre és befelé is dőlnek, egy posztamenshez rögzítve tartják magát a hajót. A hármasával egymás mellé helyezett evezők pozíciója a hajó mozgásának illúzióját kelti. Az evezők tömör anyagból készültek, négyzetprofilú acélból. A négyzetacél által egy súlyos tömeget kapnak – fizikai és szellemi síkon is. A három pár evező súlya körülbelül 100 kilogramm, de egyenként is nehezek – ezzel is utalva arra a megterhelő munkára, amelyet a gályarabok végeztek a vízen való evezéskor. Ezért a cím: *Gálya*. A hajótest anyaga vaslemez, mely a szobrászati formaképzésben számos lehetőséget nyújt, könnyen alakítható, de mégis van egy kötöttsége, általa feszes, letisztult felületek hozhatók létre. A lapokból szerkesztett térkonstrukciók egyértelműen hozzák magukkal az egyszerűsítéssel járó absztrakciót, számomra ez segítség a lényegre törekvésben.

Császi Enikő: Gálya

Cselle Judit: Elemészt

linómetszet
29x39 cm
2018

„Úgy találja, kétfajta tűz létezik. Az egyiket állandóan táplálni kell, mert egyszerűen alábbhagy, elalszik, hamuvá válik. Ilyen az ő tüze. A másikat pedig fékezni kell. Az utóbbi tűz ellátja saját magát önmagával és mindennel, ami körülötte van, s ami hozzá közelít; ha ember áll az útjába, akkor emberrel is. A kétfajta tűz között nem ismer harmadikat, ez nagy baj, de lelke mélyén úgy érzi, nincs sok ideje hátra, hogy jó tűz után kutakodjon. Pedig azt hiszi, vagy azt hitte, hogy szeret, vagy szeretett kutakodni.” Az *Elemészt* grafika Ahmed Amran *Utolsó ebéd* című novelláskötete nyomán készült. Az író számomra gyönyörűen írja le e táplálandó vagy pusztító erő tragédiáját. Egy tűz, melynek elemésztett áldozataként nem könnyű a túlélés, mégis – miután megsemmisített minden jót és rosszat az életben – az újrakezdés lehetőségét is magában rejti. Míg az ő sorsa mindig átkozott marad.

Cselle Judit: Elemészt

Cservenka Edit: Laokoón

akril, vászon
180x160 cm
2019

A művészet különböző korszakaiban és különféle területein – ahogy a kalligráfiában vagy az absztrakt expresszionizmusban is – megjelent az a felfogás, amely szerint maga a cselekvés hozza létre a mű esszenciáját, az alkotás legfontosabb összetevője a folyamat közvetlen átélése. A festés organikusan a pillanatnyi érzések ingatag szféráiban formálódik. A vásznon ecsetvonások és gesztusok kergetőznek, rétegek épülnek egymásra tekervényes szövedéket alkotva, mely – akár a leveleit hullató fa – lassan lecsupaszodik, de titkon mégsem akar a káoszból szabadulni, ezért szüntelenül lerombolja a régit, és újat alkot a helyébe. A változást alapvetésként fogadja el – tudva, hogy egyszer minden el fog tűnni –, de kettős természete folytán nem tagadhatja, hogy valójában az öröklét felé törekszik. A festés küzdelem és gyötrődés. A felülírások, átfestések e küzdelem, de egyúttal a meghaladás jelei is. *Laokoón* című festményem a személyes, belső folyamatok lenyomata. A *Laokoón-csoport* a főpap és fiai haláltusájának jelenetét örökíti meg, amikor az istenek által küldött tengeri kígyók megfojtják őket. Küzdelmük hiábavaló a kígyók szorítása ellen, csakúgy, mint a segítő szándék is, mely miatt halálukat lelik. A festményemen látható alak mozdulata megidézi a szoborcsoport főalakja, Laokoón testtartását, az emberi végtagok szorítása pedig a kígyók tekergőzését. A kép az én értelmezésemben arra a hasztalan küzdelemre utal, amelyet az ember az emberrel és önmagával szemben szüntelenül folytat.

Cservenka Edit: Laokoón

Damó István: Önvédelem

pasztellkréta, olajpasztell, színes rajz
70x100 cm
2017

Önvédelem című művem egy sorozat része *(Az Úr haragosai, avagy az el nem hangzott párbeszéd)*. A grafika egy évtizedekkel korábbi olvasmányélmény alapján készült. A kötet Európa négyszáz éves vallási háborúiról, ideológiai ellentéteiről és azok következményeiről szól. Egy dráma, mely ma is folytatódik. Úgy érzem, nem sok minden változott a gyűlölet kiváltotta konfliktusok óta. A téboly birodalmáról szól a kötet. Ami igazán növeli a történetek drámaiságát, az az a tény, hogy minden szörnyűség a hit és Isten nevében történik. Mintha erre az időre elfelejtették volna az emberek a *Ne ölj!* parancsot és a *Szeresd felebarátodat!* tanítást. Minden baj okozója és egyben elszenvedője az ember. Célkeresztben a mindenkori hatalom és a „kisember" közötti konfliktusok. A kiszolgáltatott, védtelen „kisember" feje fölött döntenek, párbeszéd nincs, ő a vallási fanatizmus drámai következményeinek áldozata. A kötet eredeti címe: *Les enragés de Dieu* (szabad fordításban: *Az Úr veszettjei)*. Amint azt a cím is érzékelteti, az elállatiasodott, minden emberi mivoltukból kivetkőzött hívek állnak egymással szemben. Szándékosan nem ábrázoltam borzalmas, véres jeleneteket, inkább a tettek által kiváltott, lelki gyötrelmek foglalkoztattak. A huzamosabb lelki gyötrelmek bizonyos fizikai eltorzulásokat is előidéznek. Ezeket az elváltozásokat, torzulásokat igyekeztem megragadni, képekben megfogalmazni. A visszafogott színfoltok és az éles vonalháló közötti ellentétpár fokozza a rajzok drámaiságát. Remélem, sikerült.

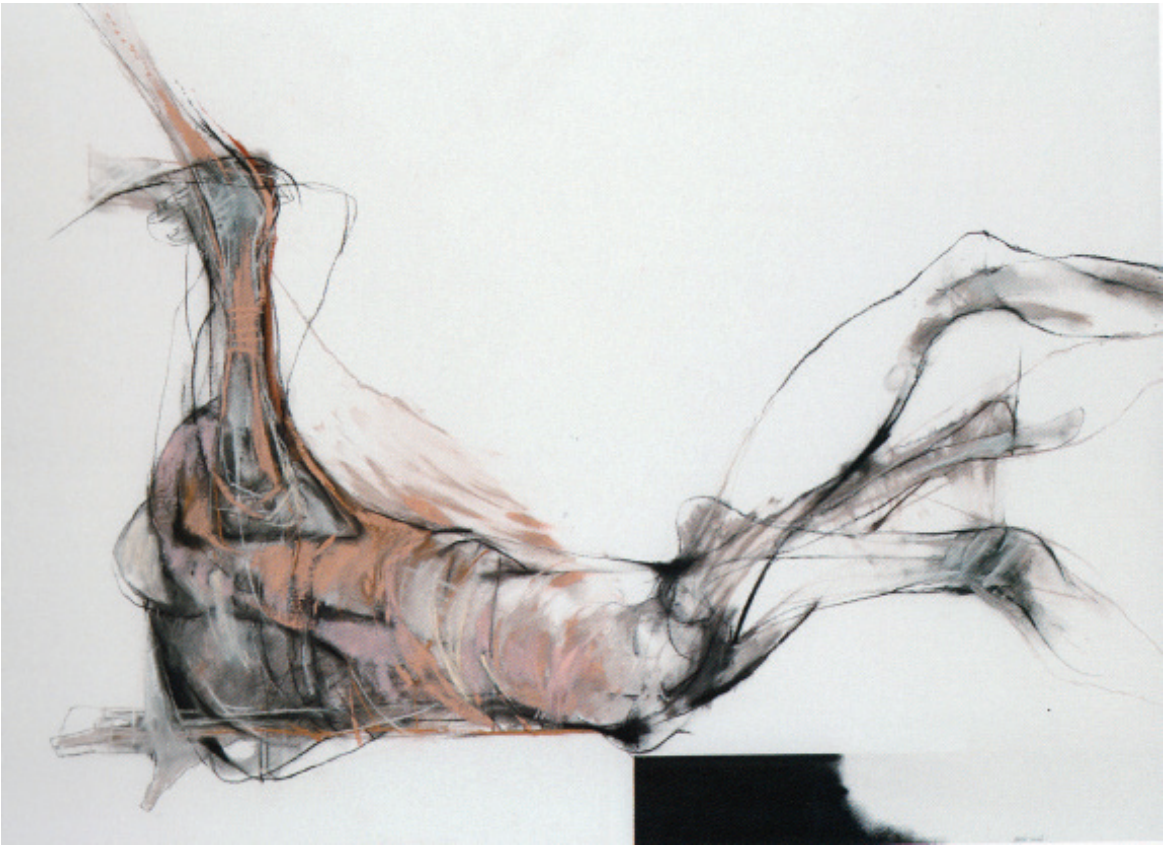

Damó István: Önvédelem

Danka Attila: Attrakció!

képgrafika, X3 linómetszet
89x58 cm
2020

Eredetileg úgy terveztem, a grafikán a következő szöveg lesz olvasható:
„Ezen a képen én vagyok látható,
egyik szerda délután, teljes életnagyságban,
csak úgy nem fértem rá a dúcra...
Azért van fejjel lefelé, mert
az egyik lábammal
tartom az eget,
a másikkal meg egyensúlyozok.
A másik kezem meg azér' nem látszik,
mert azzal éppen ezt a linót metszem..."

Azután inkább soknak találtam, ezért kivonatoltam.
Egy tréfa, melyet igyekeztem komolyan venni.*
Remélem, a befogadót jó érzés tölti el a grafika láttán.

* *Legyőzött határ* a mű abban az értelemben is, hogy a magasság-szélesség paraméterek alapján – eddigi tevékenységem során – ez a legnagyobb sokszorosított grafikám.

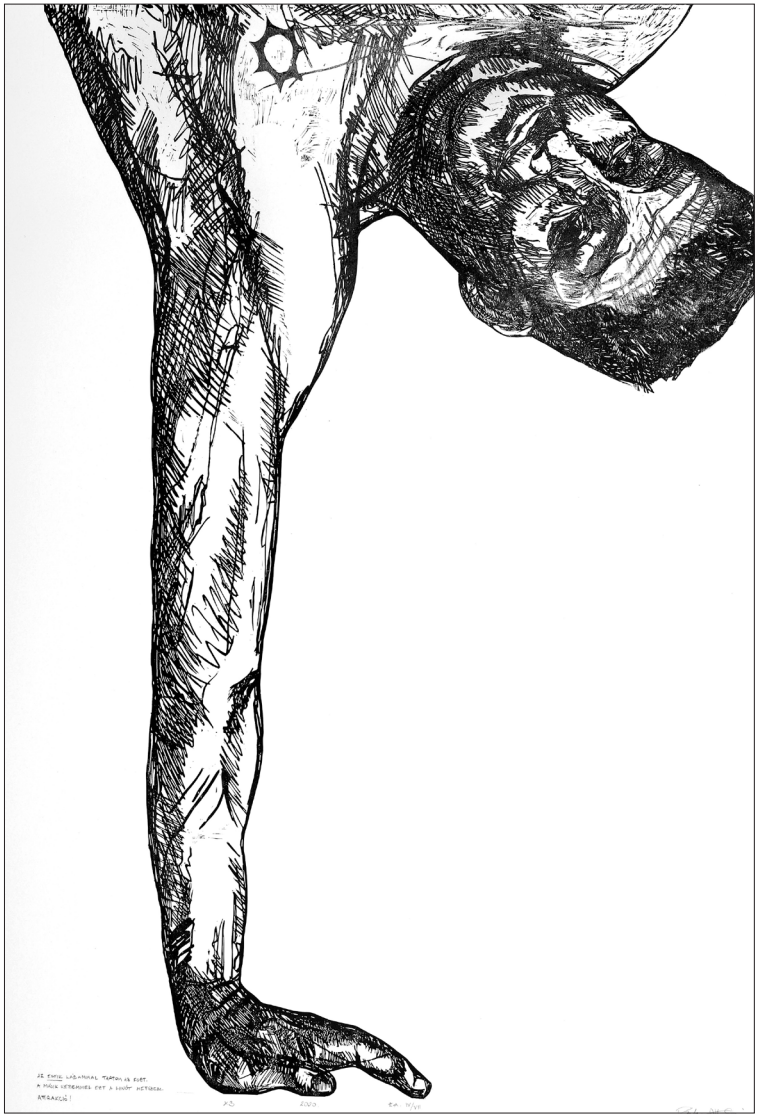

Danka Attila: Attrakció!

Debreczeni Fanni: Ikarosz bukása

olaj, vászon
90x90 cm
2020

Festményem Ikarosz alakját ábrázolja zuhanás közben. Az esés kiragadott időbeni fázisait négy testtartás jeleníti meg kvázi animációszerűen – ezzel is erősítve a zuhanás dinamikájának érzetét. A képen sem a tenger, sem a Nap nem ábrázolódik. Az utóbbira csupán fénykörei utalnak, „elérhetetlenségében" nem manifesztálódik. Egy földi halandó, latba vetve minden emberi teljesítőképességét, a fizika törvényeivel dacolva megkísérel az egekbe törni, de ez a törekvése eleve kudarcra van ítélve, így sorsa a bukás, mely szükségszerűen be is következik. A képen Ikarosz szimbolikus alakja tágabb értelmezésben az Ember útja, mely eképpen a fényből a sötétségbe vezet. Az alkotói munkára meditatív cselekvésként tekintek, mely a mindennapok megfigyeléseiből, az engem körülvevő világ értelmezésére irányuló vágyból indul ki. A szemem elé táruló látvány lényegiségének megragadására és megjelenítésére törekszem egy mű létrehozásakor. Mindeközben a mű jellé alakul.

Debreczeni Fanni: Ikarosz bukása

Enyedi Zsolt István: Fiaskó

3D print
15x5x1 cm; 3 db C-print: 30x40 cm
2020

Az emberi kéz ügyetlenné válásának képeit láthatjuk, egy olyan elképzelés illusztrációját, amely szerint a jövőben eltűnőben lesz a kézügyesség. A technikai fejlődés feleslegessé teszi olyan manuális műveletek végzését, mint például a kézzel írás vagy a szabadkézi rajzolás, de ez a folyamat átterjedhet más helyzetekre is. Ha még nem is jött el ez a korszak mindenkinél, az ettől való félelem már jelen van. Ennek az elméletnek a jelenlétét egy nagy mulatság keretében szeretném bemutatni. Fogadjuk ünnepelve, ha elég ügyesnek érezzük a kezünket a bornyitó használatához!
A *Fiaskó* című művem elkészítésekor egy többfunkciós bornyitóról készítettem 3D scannerrel rekonstrukciókat, viszont egyik beolvasás sem végződött teljes sikerrel. Az eredeti eszközre leginkább hasonlító verziót kinyomtattam 3D nyomtatóval, a legfinomabb anyagú filamenttel. Míg az eredeti, többfunkciós bornyitó a funkcionalizmus ideológiáját képviseli, a 3D print e bizalom sikertelen végkimenetelét.

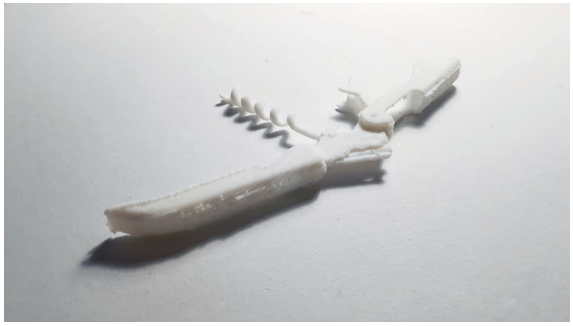

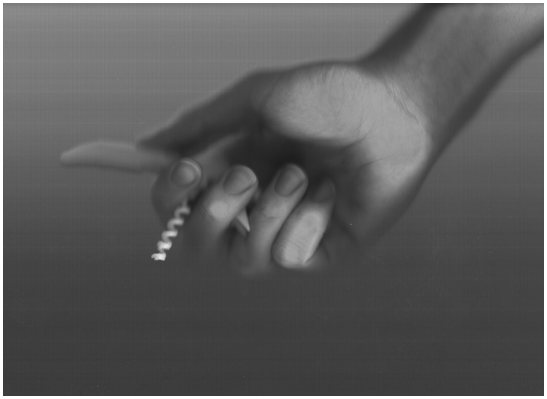

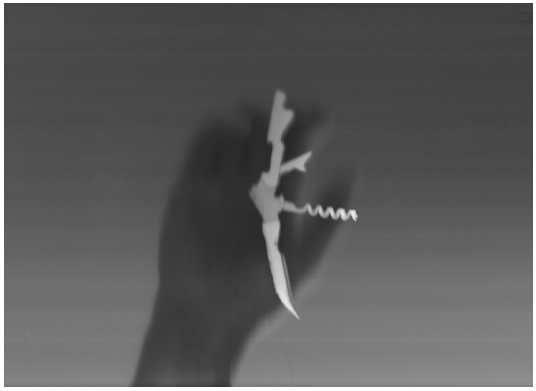

Enyedi Zsolt István: Fiaskó

Fejős László: Pillanatnyi érintkezés

vegyes technika
71x51 cm
2020

Az alapot a hét anyagi elemet megjelenítve hét színnel összefirkáltam, összegubancoltam, úgy, ahogy ezek a világban is keverednek: a végtelenségig kibogozhatatlanul. Majd ebbe a felületbe belevéstem egy emberi alakot. Azért vésztem, mert így érzem belevésődni a formát, melybe bezárva, elmélyítve él az ember, a lélek. Ezt követően lefestettem feketére az egész alapot, összemosva azzal a firkált színeket és a megvésett emberi alak kontúrját – azt kifejezendő, hogy a lét, melybe az egyén kényszerül, elsötétül. Smirglivel visszacsiszoltam az egészet, hogy az emberi alak kontúrja élesebben kivehető legyen, és a felület is foltokban jelenjen meg, annak sötétebb és világosabb faktúrái így kifejezik a lét változatos mozgását, mélységét, felszínességét. Az egész alkotói folyamatot mint meditációt igyekszem megélni – azon gondolkodva közben, amit régi-új, megszűnni nem akaró kultúrák, filozófiák vallanak a megtestesült életem-életünk valóságáról, igazságáról.
A különböző technikák alkalmazásával a két emberi alaknak nincs felületi találkozása, mert hiszem azt, hogy a valós lét során sem érinti egymást a testi-lelki állapot, csupán az anyagi elemek illúziójának hatására érzékelem, érzékeljük az ellenkezőjét. A kontúrok – ezen a grafikán a fejek – egymás vonalát követendően érintkeznek. A két emberi alakot az akrobatáknál jellegzetesen megfigyelhető mozgásban ábrázoltam, a fekete kontúrost a tartó, elkapó, a gravírozottat az ugró, repülő mozdulatban.

Fejős László: Pillanatnyi érintkezés

Gáspár Gyula: Egyensúlykeresés

olaj, vászon
133x96 cm
2019

Egyensúlykeresés című olajképemen a bennem lévő racionális és irracionális küzdelmével, a testi-lelki egyensúly megteremtésével próbálom saját határaim lerombolását, kitágítását megvalósítani. Technikailag a megfestett kép rétegeinek feltárásával (visszatörlés, vegyszeres beavatkozás) alakítom ki a szituáció, a szenvedély és az érzület részleteit.

Gáspár Gyula: Egyensúlykeresés

Határ Attila: Whose mirror is this

szén, filc, papír
32x29,7x21 cm
2019–2020

Ha az ember olyan folyamatokat végez, amelyek megterhelő hatással vannak a lelki, fizikai mivoltára, az nyomot hagy. Ezek a nyomok gyakran észrevehetők egy másik személlyel történő találkozás során, hiszen egyik jellemző területe mindennek maga az arc. Összetett mivolta révén arcunkon gazdagon fejeződnek ki ezek a nyomok. A sorozat több személy ábrázolására épül. Minden egyes elemnél más-más képi hatás kapcsolódik össze az ábrázolt személy portréjával – különböző testi és lelki „traumákat" felidézve. A sorozat papíralapú, szén, filc és ceruza felhasználásával jött létre. Nem konkrét foglalkozások vagy folyamatok ábrázolása történik, hanem egy egységes, de mégis személyre szabott érzetkeltésről van szó.

Határ Attila: Whose mirror is this

Juhász Kinga: Restruktúra 026.

olaj, vászon
55,5x90 cm
2020

A fizikai teljesítőképesség maximumának elérése és az emberi tűrőképesség határainak túllépése elengedhetetlen ahhoz, hogy valaki olyan szélsőséges, testi erőt igénylő cselekedetekre legyen képes, mint amilyeneket egy extrém módon hajlékony artista, táncművész vagy az újabb és újabb rekordokat felállító sportoló tud. A test erejének kihasználásához a legfontosabb talán az, hogy a test és a lélek egyensúlyban legyen. Ahogy a mondás is tartja: *ép testben ép lélek.* Mitől ép a test, és mitől a lélek? Az ép testhez, a testi teljesítőképesség teljes egészében történő kihasználásához az egészség mellett nélkülözhetetlen a pozitív testkép és a nagyfokú testtudatosság is. A táncban például akkor uralhatjuk minden mozdulatunkat, ha pontosan tudjuk, mire képes a testünk, és hogyan helyezkedik el a térben. Így behunyt szemmel tökéletesen láthatjuk önmagunkat „kívülről", és követhetjük a koreográfiát. Lelkünk akkor lesz rendben, ha rendelkezünk a kellő önismerettel, tisztában vagyunk az identitásunkkal, életünk része az önvizsgálat és az önreflexió. Ismernünk kell magunkat, és jóban kell lenni önmagunkkal ahhoz, hogy kiaknázhassuk képességeinket. *Restruktúra 026.* című festményemmel ezekhez a gondolatokhoz kapcsolódok. Nem a fizikai teljesítőképesség csodáját ábrázolom, hanem az ahhoz szükséges testi és lelki folyamatokat. *Restruktúra* sorozatom legújabb darabja az egyensúly megtalálásáról, az önelemzésről és önmagunk felépítésének lehetőségeiről történő elmélkedésem nyomán született.

Juhász Kinga: Restruktúra 026.

Kácser László: Párnaképek

camera obscura, fényinstalláció
95x130 cm
2020

Reggelente, ébredéskor készítettem egy-egy fotósorozatot a párnám felületén aznap éjszaka létrejött gyűrődésekről, az alvás öntudatlan állapotának önkéntelen lenyomatairól, melyek erőteljes felismerésekként a legtöbb esetben arcokat formáztak. A képek a maguk teljességében, plasztikájukkal és festőiségükkel fejeznek ki érzelmi-tartalmi utalásokat, melyekhez – a fotók lényegét tekintve – minden néző a maga tudatos-tudatalatti világával kapcsolódik. A *Párnaképek* című sorozat egy válogatás a több száz elkészült fotóból. A világító objektinstallációba rendezett képeket váltakozó (felvillanó és kialvó) fényrendszer jeleníti meg egy – lehetőség szerint – félhomályban lévő kiállítótérben.

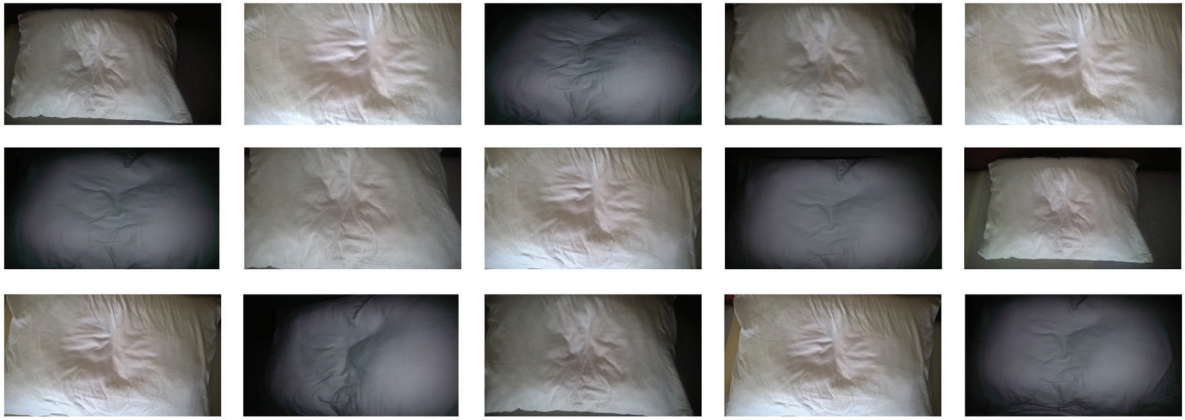

Kácser László: Párnaképek

Kecső Endre: Két torzó

olaj, vászon
150x190 cm
2018

2018-ban több olyan, nagy méretű munkát is festettem, amelynek vezéralakja a Belvederei torzó. Jelen munkámon a szobortöredék jellé, még inkább szimbólummá formálódik, és megkettőződik, mintha egy sorminta lenne. A foltszerű „testrészlet" hátterében, a kép dimenziójában megjelenik egy újabb képsík, így a két torzó belefeszül, izeg-mozog a „belső kép" határain belül. Hogy ezt a mozgást felerősítsem, az egyik alakot egy rózsaszín vonalhálóval láttam el, és egyúttal reflektáltam Man Ray *Torso* című fotósorozatára, ahol egy női alak torzója kötéllel többször átkötve jelenik meg.

Kecső Endre: Két torzó

Király György: Lin-csi csendje

olaj, lenvászon
100x130 cm
2019

Különös csendek sorozatom újabb képeit egy-egy általam nagyra tartott, avagy számomra fontos személynek címzem. A Lin-csi apát nevéhez fűződő feljegyzéseket tükrözi a neki szánt, megsűrűsödött csendem. Az organikus anyag, az évek alatt lekopott motívum freskószerűsége, az alapozás apró hibái mind a lét pillanatára összpontosítanak. Olyan kép jön létre, amely csak így, csakis egyszer születhet. Nem akar többet, mint ami, egy másik valóság felsejlése, és – kellő érzék esetén – ennek bevonzó ereje nyilvánul meg.

„Mikor az *út*-ról szólal,
a szó ízetlen, sótlan.
Aki ránéz, nem látja,
aki hallgatja, nem hallja,
de nem-fogyó kincs annak, ki érti."
(Lao-ce: Az Út – 35, Tao Te King)

Király György: Lin-csi csendje

Krizbai Sándor: Harmónia – Valamikor mind együtt voltunk

olaj, vászon
110x160 cm
2015

Emberi létünk során - a végesség aggasztó tudata mellett - még számtalan más korláttal is szembe kell néznünk. Sajátos, kelet-közép-európai mivoltunk meghatározó eleme az összetartozó embercsoportok értelmetlen határokkal történt elválasztása. Ezek a nem is oly rég még ledönthetetlennek tudott akadályok kapcsolatokat, családokat, szoros szellemi közösségeket romboltak szét, gyakran végérvényesen. És hiába a ma már viszonylagos szabadság... Amit a sors egyszer szétválasztott, azt a maga valóságában – az idő múlása miatt megváltozott élethelyzetek közepette – ember már nem állíthatja helyre. Az emlékek azonban – és velük együtt a korábban kapott útravalók is – létünk határáig bennünk élnek, mert a lelki-gondolati összetartozás erősebb bármilyen fizikai együttlétnél. Ez a kép egy tárgyiasult emlék, egy nosztalgikus győzelmi emlékmű, visszatekintés egy boldog korba, amikor mi, egy szoros erdélyi művészközösség tagjai még mind együtt voltunk – a legteljesebb harmóniában. S bár szétszóródtunk a világban, mindenki megőrizte magában az akkori tartalmakat, amelyek máig szellemi-művészeti iránytűként szolgálnak mindnyájunk számára.

Krizbai Sándor: Harmónia – Valamikor mind együtt voltunk

László Dániel: Görkorcsolyázni indulunk a kászoni gyerekekkel

olaj, vászon
110x150 cm
2018

2018 márciusában egy hónapot töltöttem önkénteseként Böjte Csaba gyerekeinél, Kászonimpérben. Rajzot tanítottam nekik napi két órában, a fennmaradó időben felügyeltem őket a mindennapi, szabadidős programjaik közben. Megkértek többször is, hogy mint felnőtt felügyelő kísérjem el őket görkorcsolyázni, és mutatták az utat, merre kell mennünk, hogy egy kis leaszfaltozott részt találjunk a faluban.

László Dániel: Görkorcsolyázni indulunk a kászoni gyerekekkel

Lieb Roland Ferenc: Break

kisplasztika, beton
50x50x25 cm
2018

A fürgén kántált szó jelentését veszti, aztán már csak a betűk, hangok egymásutánja marad masszaként – az agyam számára egyre egzotikusabbá formálódva. Ezzel múlattam az időt, mikor még sok volt belőle. Hasonlóan nyűgöztek le kisiskolásként az akkor s azóta is divatos modern táncok. A többnyire különleges fényhatások körében látott, a zene által felkorbácsolt érzékelésen keresztül észlelt emberi arányok, végtagok, sőt a lassan elmosódó személyiség után csak a misztikus jelekké formálódó alakzatok térbeli kavargása maradt – mint a szédületes tempóban az éjszakába rajzolt parázs fénye, a földöntúli kalligráfiává fonódó, térbeli alakzatok plasztikája, megfogott. Keresem a különös mozdulatokat, jelekké formálódó táncokat, alak-hieroglifákat. Akkoriban szerettem volna én is így táncolni, próbálkoztam is vele, de csúfos vereséget mért rám a gravitáció. Nem erre születtem. A látszólag könnyed, energikus, ugyanakkor virtuóz táncmozgás az emberi teljesítőképesség határait feszegeti. Sokszor a fizika törvényeit is megkísérti.

Lieb Roland Ferenc: Break

Lóránt János Demeter: Esély

olaj, vászon
100x130 cm
2020

Egy olyan határközeli küzdelmet próbáltam megjeleníteni, amely életről, halálról, együttérzésről, aggódásról szól. A legnagyobb küzdelem, a végső határátlépés pillanata és folyamata az önmeghaladás legkomolyabb kérdéseit veti fel. A testi lét megszűnése itt valójában a folytonosság zálogává válik, a fizikai test elvesztését vagy megtartását belülről átélő személy és a tanú számára egyaránt.
A test halála után a tudat számára vajon tényleg végleg megszűnik minden? Nem tudni. De a család, a környezet emlékezetében az illető személye tovább él, és helyet talál magának az emberiség évezredek alatt felhalmozott gyűjteményében.

Lóránt János Demeter: Esély

Lous Stuijfzand: Nobody is perfect

vegyes technika, papír
100x70 cm
2020

Is it not wonderful?
no one is perfect,
but everyone tries.

Lous Stuijfzand: Nobody is perfect

Magyari Márton: Torzó IV.

olaj, papír
100x70 cm
2020

Az erőfeszítés építi és torzítja az emberi testet. A képen a formák alakítója a szellemi és a fizikai erőfeszítés. E formák a kép felületén kiterjednek, összecsúsznak, újraépülnek. A kép egyéb formáival újraírják jelentésüket, a test formái képi formákká lesznek, szín- és ritmuskapcsolatuk pedig a kép maga. A színek és a formák, bár látszólag még feltételezik egymást, el- és szétválnak – a szín nem mindig ül a formán – „külön utakon járnak", viszonyaikat egy másik valóság, a kép törvényei alakítják. Így – az időben megragadhatatlan valóság kényszerű megéléseként – torzó. Üzenet „egy régi műből", melyben értelmezésre váró, egymás mellé rendelt formák próbálják egy pillanatra felidézni őseiket.

Magyari Márton: Torzó IV.

Marko Rodics: Ismeretlen Magyar Művész: Kísérlet a hódmezővásárhelyi kőfal elmozdítására, 1961

fotó, kollázs
210x250x55 mm
2020

Az utóbbi években a II. világháború és az 1989-es rendszerváltás közötti időszak Magyarország jelenére gyakorolt hatását vizsgálom. Ezt az időszakot „feldolgozatlan múlt"-ként kezelem. Olyan tárgyakat hozok létre, amelyeket az 1945 és 1989 között nem megvalósult, rendszerkritikus művek fiktív rekonstrukcióinak tekintek. Az objekt megjelenésével az akcionizmus dokumentumainak kiállítási formáját idézi, egy fiktív, 1961-es akciót prezentál, mely lehet, hogy megvalósult, csak nem kanonizálódott. Az akció keretében Hódmezővásárhely egyik jelképét, a várost körülölelő, téglából készült, árvédelmi falat (közismert nevén: *kőfal*) – mely bizonyos dolgokat átenged, mást pedig visszatart – próbálja a művész elmozdítani.
(Az akció időtartamáról és helyéről nem maradt fenn adat.)

Marko Rodics: Ismeretlen Magyar Művész:
Kísérlet a hódmezővásárhelyi kőfal elmozdítására, 1961

Márkus Péter: Győzelem III.

festett hungarocell
24x34x13 cm
2019

Márkus Péter: Győzelem II.

festett hungarocell
26x35x14 cm
2019

Márkus Péter: Győzelem I.

festett hungarocell
26x36x14 cm
2019

A győzelem határtalan!

Márkus Péter: Győzelem I–III.

Miklós Árpád: Teleportáció

olaj, vászon
107x140 cm
2020

Festészeti koncepcióm a tér-időben megjelenő anyagi formák mozgásának ábrázolására épül. A formák mozgását fázisról fázisra, rétegről rétegre festem meg, közben fotókat készítek a festés folyamatáról. A képek fotóinak anyagából animációs filmet készítek. A *Teleportáció* című festményen egy fej részeire, alkotóelemeire bomlik, majd egy másik térben, dimenzióban újraépül.

Miklós Árpád: Teleportáció

Miklós János: Íme, az ember!

kerámia, raku
64x40x10 cm
2020

Kerámiával foglalkozom önképző művészként. Munkáim nem sorolhatók iparművészeti ágba, sokkal inkább szobrok és festmények, egyedi művek. Minden alkotásom a természet rendjéből ered, és létünk törékenységét tükrözi. Az agyag súlyossága – miután megformázom – légiessé válik. Égetés után szellemivé és lélekké alakul. A legnagyobb tanítómesterem a természet. Csodák vesznek körül. Akkor vagyok boldog, ha ezt más is érzi a műveimből. Ez az alkotás azt a pillanatot ragadja meg, amikor a testből kiszakad a lélek, és óriási energiákat mozgat meg. Ez a legnagyobb teljesítőképesség, mely mindenre hatással van.

Miklós János: Íme, az ember!

Nagy Dénes: Öltözködők I–III.

monotípia
29x21 cm
2020

Eddigi, tudatosan felépített munkáimban az alföldi festészet tradícióit követem. Képeimen az élet hétköznapi témái, eseményei jelennek meg szimbolikusan ábrázolva, a valóságon túlmutató tartalmakat keresve. Az alföldi festők realista ábrázolásaihoz hasonlóan – akik mintegy kívülről közelítettek a tájhoz mint motívumhoz –, a felszíneket letapogatva élményeket örökítek meg vásznaimon. *Életjelek* című sorozatom témáiban a tárgyak, tájak, figurák lényegi megragadása szakrális szinten fogalmazódik meg. Alkotásaimban a következő kérdésekre keresem a választ: az értékrendek alakulása, formálása, a hagyományok tisztelete. Az immár globális egységbe szerveződő, emberi társadalomban a kultúra folytonossága érdekében fontos megbecsülni az elődök felhalmozott, megőrzött tapasztalatát. Keresni, majd hasznosítani kell a hagyományban, a közösség kulturális emlékezetében megőrződött tudást. Hiszek abban, hogy a festészetemmel és a képeimmel képes vagyok olyan nélkülözhetetlen szellemi és erkölcsi tartalmat adni, amely üzenet tud lenni a mában, amely a deszakralizált emberi társadalomban a profán űrt, „értékvákuumot" tartalommal, legjobb esetben szentséggel tölti meg. A művészet által segítséget adhatunk a világban való tájékozódáshoz, a lélek kiegyensúlyozottságához és egy nélkülözhetetlen rend megteremtéséhez.

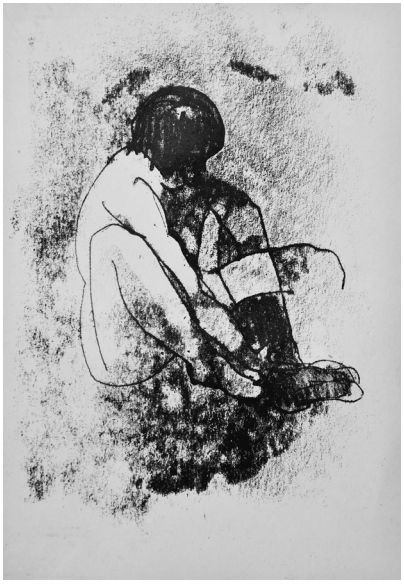

Nagy Dénes: Öltözködők I–III.

Palkó Tibor: A játék vidám birodalma

olaj, vászon
150x210 cm
2015

Azonosulás (bólum)
Szellemlénnyé vált álarckísérlet
Arcot viselő, újra összerakott emberalak sérüléseinek esetleges kivetítését látom
atom (bólum)
Tejfeles szájszag, banán ízű semmi
Mártírokat kínzó, fénnyel kínzó fényhiány
képbe belógó
lábszag
Kikapart SZEM(benéző) (MEG)váltó
Egy kiló reszelt almát ijesztgető kisfiú sima elhajlásokban simul el
csak ennyit
valójában még alig kezdtem el
túl messzire vezetne
Említem Ám a bal szélen, a tálon tartott szemét
sebek tetemét
a velejáró, friss rántott hús szagát
összetört arcom baját, (tehát lovagolj sűrűbben)
Az ország szagát szeretem
szeretem, mert szeretem, a lovat is megetetem (BRUHAHA)
ha enni kér magyarul
talán
Kedves Tibor! Milyen az élet ló nélkül?

Sorba rendezett, egyre jobban foltosodó folt
szeme helyén hely
nesze neked, tenyér
Kezében egy tálat tartó egyén
szegény (HAhaHA)

Palkó Tibor: A játék vidám birodalma

Pinczés József: Hungarofuturista, provinciális tájkép

olaj, vászon
130x100 cm
2008–2018

Egy gémeskút az ottmaradt erő lenyomataként foglalja el a helyét a háttér óriás antennáinak kihunyt reflektorfényében. Egy régvolt korszak idilljének szimbólma ez a hungarofuturista látkép. Ahol sohasem voltunk önmagunk hiányában, otthontalanul bóklászunk a nem létező időben, ahol talán csak egy kortalan, mára itatóvá vált fürdőkádra szállt szarka képes enyhülést nyújtani a szorongó tájnak Az emberi teljesítőképességen túl, valami új előtt. Ezt szimbolizálják elhagyott tárgyaink, a tájban és a természetben felejtett építményeink, melyek helyettünk élnek majd tovább, helyünket elfoglalva.

Pinczés József: Hungarofuturista, provinciális tájkép

Pogány Gábor Benő: Talán

bronz
30 cm
1986

A szobor címe – *Talán* – egy olyan helyzetre utal, amely az eldöntetlenséget hordozza magában. Ha ezt az egyensúlykeresésre vonatkoztatjuk, akkor az egy fizikai és mentális folyamat, mely magában leküzdendő feladatot ró az emberre. Az embernek nemcsak saját magával, de környezetében, szűkebb vagy tágabb emberi kapcsolataiban is meg kell keresnie a lehetséges egyensúlyi állapotot. A mű a szobrászat eszközeivel próbál választ találni arra az egyensúlyi állapotra, amelyet folyamatosan keresünk az emberi kapcsolatainkban – csakúgy, mint a világban.

Pogány Gábor Benő: Talán

Posta Máté: Az ökölvívó portréja

olaj, vászon
90x90 cm
2020

Az antik görög világtól nem állt messze az emberfeletti teljesítőképesség. Ez jelentette az egyetlen átjárást az emberi világból az istenibe. Ez a nagyravágyás hívta életre a spártai államot vagy az olimpiai játékokat. Mindkét témában számtalan művészeti alkotás maradt fenn, emléket állítva az antik héroszoknak. Témául a Quirinale ökölvívó szobrát választottam. Az ökölvívó sérülésekkel teli arcán a küzdelem utáni kimerültség látható, mely – akár nyertesen, akár vesztesen került ki a harcból – teljesítőképességének határát mutatja. Az antik szobrokat annak idején az élethűbb megjelenés kedvéért festették, ezért én is hús-vér emberként festettem meg az ökölvívó portréját.

Posta Máté: Az ökölvívó portréja

Révi Norbert: Vehiculum

bronz
45x20x52 cm
2018

A mű két fő részből áll. Egy alant levő hordozó és egy fent elhelyezkedő, ún. *hordozott* elemből. Mindkettő a maga sajátos szimbolikai értelmében tűnik fel. A megfelelések a test (kocsi) és az azt irányító tudat (Nap) elválaszthatatlan, szellemi fensőbbségét reprezentálják. Az uralkodó és az uralt, a győztes és a legyőzött viszonylatában a meghaladás eszméje fejeződik ki. A jármű tetején, ill. a szimbolikus jobb és bal oldal között megjelenő napkorong a kettősség, a viszonylagosságok, az animális természet lehatárolt világa feletti abszolút győzelmet hirdeti. A hordozó és hordozott ilyen metafizikai koncepciója a buddhizmus tantrikus eljárására irányítja a figyelmet, mely egy emberfeletti, heroikus tettként, a *tigris meglovaglása*ként ismert. Hasonló elgondolást rögzít a művel képileg ekvivalens, nyugati görög tradíció Napszekerét hajtó Héliosz mítosza is, noha itt Héraklész fellépése némiképp átformálja az eseményeket, de végső soron ugyancsak egy heroikus küzdelem tanúi vagyunk, ahol a teljesítőképesség határai lebomlanak, utat nyitva a dicső önmeghaladás isteni végtelensége felé. A latin *vehiculum* – szoros megfelelésben a *váhana* (szanszkrit) kifejezéssel – mint hordozó, vagyis a *jármű* fogalmaként tehát analóg a corporalitással, mely ugyan legyőzetik, de nem a pusztító, végső megsemmisülés, hanem sokkal inkább az önmagát meghaladni képes tudat akaratlagos, önátalakító akciója révén.

Révi Norbert: Vehiculum

Rónaszéki Linda: Holtpont

vegyes technika
70x100 cm
2020

Emberi képességeinket csak határaink feszegetésével lehet megismerni. A küzdelemben mindig van egy holtpont, és a mi döntésünk, hogy átlépjük-e, vagy megtorpanunk. Ez egyszerre külső (látható) s benső (láthatatlan) állapot. Figurám a körülmények visszásságába csavarodva roskad össze egy lépcsőn, hogy megpihenjen és továbblépjen.

Rónaszéki Linda: Holtpont

Sarfenstein Ditta: Az akrobata

vegyes technika
38x35x20 cm
2020

Az akrobata – ezt a címet adtam szobromnak, amit a Szarvasi Vízi Színházban látott cirkuszi előadás ihletett. A kötéltáncos olyan hihetetlen természetességgel mozgott együtt a kötéllel, mintha az már-már elemi része lenne létezésének. Különböző nagyságú, horgonyzott vashuzalokat hajlítottam úgy, hogy végeredményben kaput alkossanak, középen a választóvonallal, a két láthatatlan ajtó találkozásával, melyet munkámban az akrobata kötele jelenít meg. A középső vékonyabb huzalt úgy hajlítottam, hogy felületére a figura ráfeszüljön, és úgy tartsa azt a levegőben, ahogyan az életben is tartja a kötél a táncost. A kapunak mint szimbólumnak dinamikus és pszichológiai értéke van; mivel nemcsak utat mutat, hanem fel is hív minket arra, hogy átlépjük. Egy a másik világ felé vezető utazásra hív. A figura anyaga igen vegyes: a váz drótból, vattából és papírragasztóból készült, arra aztán gipszet mintáztam, melynek struktúrájával a táncos mozgásának lendületességét próbáltam érzékeltetni. Nem szerettem volna kidolgozott formákat megmutatni, hiszen – ahogyan például egy hosszú záridővel készült fénykép esetén is – mozgás közben a test részletei elvesznek, a nagy formák dominálnak.

Sarfenstein Ditta: Az akrobata

Simon-Mazula Tibor: Livingroom No.2.

szén és olajfesték márványporral keverve, vásznon
162x193 cm
2020

Az emberek inspirálnak, de nem csupán az alak fizikai formájának ábrázolása érdekel. A figurák egymáshoz és a környezetükhöz való viszonyai keltik fel a figyelmemet leginkább. Annak ellenére, hogy a *Livingroom No.2.* alapja – többek között – a modellhez fűző szoros kapcsolatomon és egy konkrét térben született élményen nyugszik, a befogadó számára mellékes a helyszín és az, hogy kit ábrázol a festmény. Ez a kép nem leírás, hanem a közelség és a kötődés lenyomata: az intimitás – azaz az embereket elválasztó fizikai, szellemi, spirituális, társadalmi és egyéb típusú határok – kidolgozott képe. A választóvonalakat felfedezem és átlépem, a néző részese az élménynek, és szereplővé válik, aki a fantáziájával ugyanezt teszi. Ugyanakkor ez a festmény reakció arra az emberi észlelésben és tapasztalásban történt hatalmas változásra, amelyet a digitális kor és az új médiumok hoztak. A gyors és direkt hozzáférés a privát terekhez sokszor hihető, de mégis hamis képek sorozatát teremti, ahol csupán a valós pillanatok imitációját láthatjuk. Ez a festmény segít emlékezni arra, hogy az intimitás újbóli megértése az egyik kulcs ahhoz, hogy az ember saját értelmi, lelki vagy akár testi korlátait átléphesse.

Simon-Mazula Tibor: Livingroom No.2.

Sinka Péter: Mintázat II.

linómetszet
18x40 cm
2019

A metszet egy sorozat része, melyhez inspirációt a fák és az emberi szövet struktúrájának, mintázatainak összehasonlítása nyújtott.
Két megmunkált linóleumdúc tükrözve és egymásra nyomtatva adja ki a formát, ami egyfajta kísérlet különféle nyomtatási módokhoz.
A grafika egyszerre fejezi ki a mozgást és az állandóságot, a nyugalmat és a feszültséget. Megjelenik benne az élet, az „élő" jellege, a mozgás, a mozdulat mint jelenség, vagy inkább jelenés.

Sinka Péter: Mintázat II.

Sléder Fanni: Rotatio I.

akril, karton
68x50 cm
2020

A *Rotatio* című munkámmal az emberi teljesítőképesség határán átlépett, meg nem személyesített, vibráló rezgésszámú figurát egy szuverén szűrőn keresztül kívánom megmutatni. Amikor a testtel mint médiummal foglalkozom, akkor a létezéssel foglalkozom. A pályázati témaként megjelölt testi erőt igénybe vevő műfajokra reflektálva, az artistáknak az arány és fény esztétikáján túlhaladva, a vad céltudatosságon keresztül tükrözi azt az érzést, amely szabaddá teszi lelkűket a lélegzetelállító mutatványok közepette. Bensőséges nyugalmat árasztva önmaguk valóságából. Paradox módon az életveszélyes helyzetekben a szabadság érzülete jelenik meg, mely egy időtől független állapot, egyszerre emel múlt és jelen fölé.

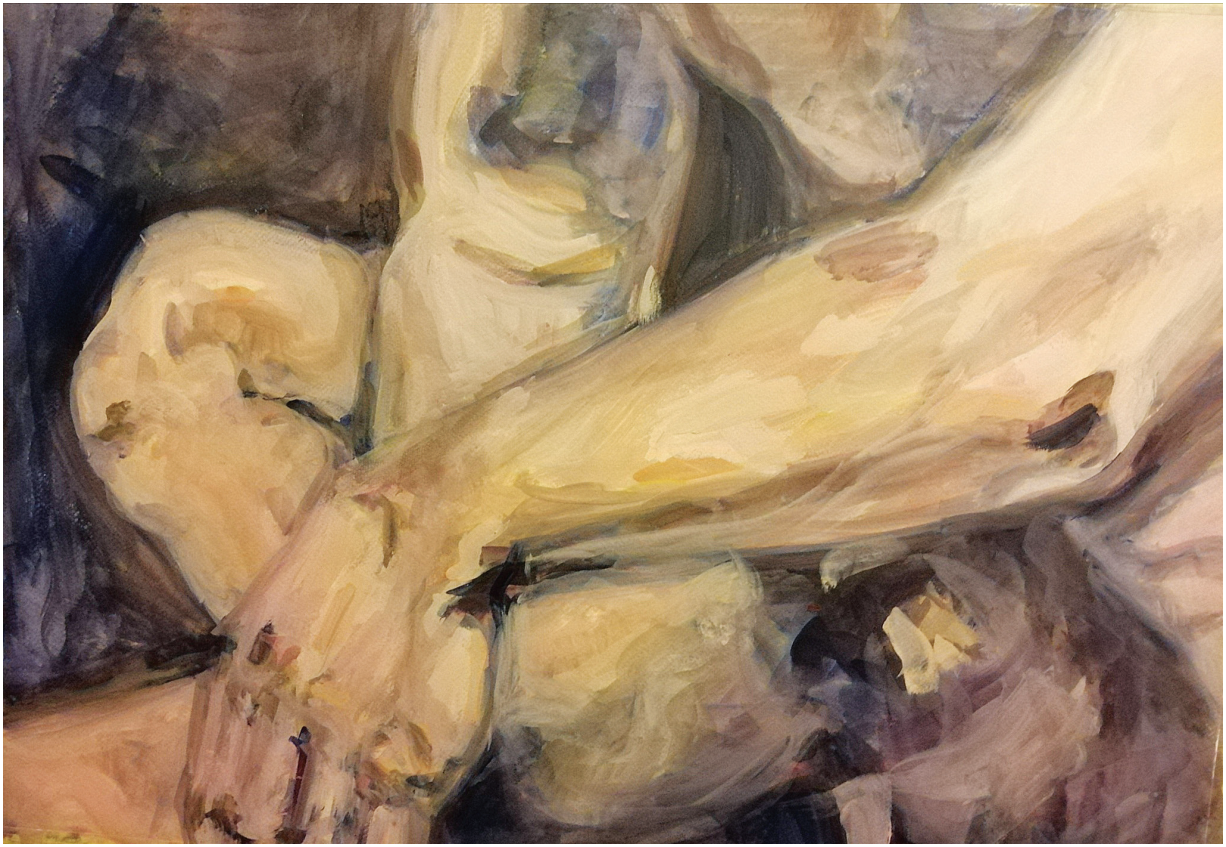

Sléder Fanni: Rotatio I.

Soosur Georgius: Industrialismus

olaj, vászon
100x150 cm
1989

„A Homo Industrialis a mitikus létformák egyike, a modern kor titánjainak emberben testet öltő alakja, aki kizárólag a világ átformálására fordítja hatalmas szellemi és testi potenciálját. Saját létezésének misztériumáról ősidők óta fennálló tudomása megszakadt, s az általa kreált gépesített világ romjaira nehézkedve félálomba merülten várja az új szellemei ébredést.” (Verebes György festőművész)

Soosur Georgius: Industrialismus

Szabó Ágnes: A hatodik ajtó

vegyes technika
60x40 cm
2006

Bartók Béla emlékére készült munkám kivitelezésénél a vizuális képzettársítás eszközeit használtam kottával megerősítve, több rétegben feltett pauszok, pigmentek közé rejtve a feszülő idők, életrétegek tárgyiasult kapcsolatait. Bartók viszonzatlan szerelmének, Geyer Stefinek írta 1907. január 9-én: *„Bármit reménykedem abban a kétszeresen hosszú pillantásban, félek a jövőtől."* Erre emlékezve *A kékszakállú herceg vára* megzenésítésekor Bartók kérése volt, hogy Balázs Béla misztériumától eltérően Judit és a Kékszakállú az ajtónál hosszan nézzenek egymás szemébe. Ezalatt a zenei tétel párokba kapcsolódott hangszerekkel, különös, tétova tercmenetekkel ér véget. Képemmel ezt a pillanatot akartam megidézni a két arc, a szem egymásba olvadásával – képileg is érzékeltetve a lélek és a test egyensúlyát, a szerelem és a biztonság ambivalenciáját. Munkáimmal szeretném átélni és megjeleníteni a pillanatot, sejtetni az előtte lévőt és az utána következőt. Félek a valóság befejezettségétől, és átérzem a mozgás valódiságát. Szeretem az újdonság erejét, az árnyékból a fényre szabadulást. A szellemit keresem az érzékelhetőben. A rész és egész egymásba felejtkezését szeretném felfejteni, aztán hagyni újra, hogy éljenek a TERMÉSZET törvényei szerint.

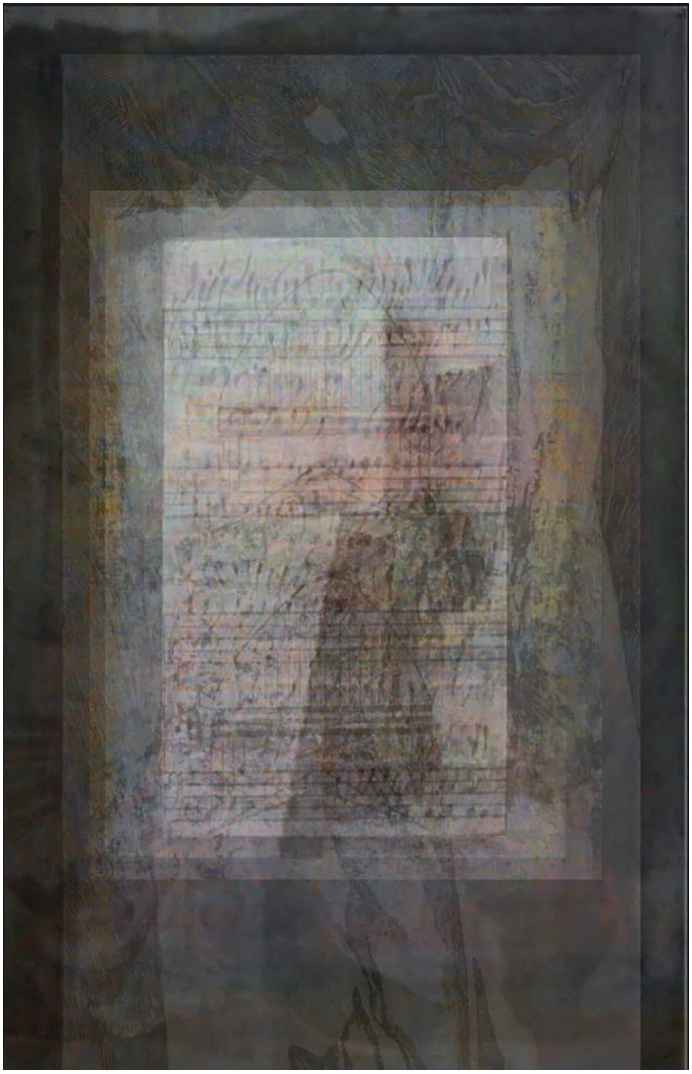

Szabó Ágnes: A hatodik ajtó

Szabó György: Ikarosz-változatok I.

bronz, vas, gránit
165x25x15 cm
2019

Az Ikarosz-legenda nem pusztán a magasba törés kudarca, hanem az emberi kreativitás, a kísérletező új keresésének diadala is egyben. A kettősség belső aránya foglalkoztat – többek közt – ebben a szoborban is. Az *Ikarosz-változatok I.* része egy sorozatnak, melyet már korábban – domborű változatban – kezdtem el.

Szabó György: Ikarosz-változatok I.

Szabó Imrefia Béla: Péntek után – A XV. stáció

bronz
42,5x33,5 cm
2020

Az alkotás az emberi test teljesítőképességének határain túlra tekint: a legszebb misztériumnak, a Megváltó önnön gyötrelmei felett aratott győzelmének, a feltámadásnak állít emléket. A kép felső harmadában a sas a hallal a feltámadás keresztény reménységét fejezi ki: a magasban repülő sas a legkisebb halat is meglátja, és partra viszi; Krisztus ugyanilyen biztonsággal vezeti a mennybe a híveit.
Az Ω és az A arra utal, hogy Jézus Krisztus áldozata által a földi élet után veszi kezdetét az örök üdvösség. Két angyal krisztogrammal látható. A sírt elzáró sziklán a felirat *(HIC TEMPLUM EST)* a megszentelt helyet jelöli. *„Itt templom lesz, ez a Szent Sír helye."* A barlang előtt a sírt őrző római katonák elszórt fegyverei, jobbról a Máriát megállító angyalok. Alul szőlőtő fürtökkel, búzakalászok és virágok: kőtörőfű, nárcisz (húsvétvirág), százszorszép, pitypang. Ezek mind feltámadásszimbólumok, akárcsak az árvácska, melyet szentháromságfűnek is neveznek. A dió keserű burka Krisztus szenvedéseire, a csonthéj a kereszt fájára, a benne rejlő, édes mag pedig Krisztus életet adó természetére utal. Az alma (Ádám almája!) a bűn, a halál és a megváltás jelentését hordozza. A csiga tavasszal feltöri a védőréteget, melyet házának kijárata elé húzott, ezt a feltámadás szimbólumaként is értelmezik. Bal oldalon Szent Tamás apostol látható. Ő az, aki kételkedett Krisztus feltámadásában (Hitetlen Tamás). Attribútuma a derékszögelő, a kenyér és a kehely.

Szabó Imrefia Béla: Péntek után – A XV. stáció

Szabó Zoltán: Átlényegítő

gipsz, akvarell
25x43x14 cm
2019

Ezen alkotásom egy 12 darabosra tervezett sorozat része, mely a hős útjának bizonyos stációit jeleníti meg. A szobor lényegi mondanivalója mellett nagy szerepet játszik a könnyedség, játékosság vezérelte formai kialakítás is. Az izomerő segítségével legyőzött, de el nem pusztított lényt a hős a feje fölé emeli. Ez a mozzanat nemcsak az akadály elhárítását és az út szabaddá tételét jelenti, hanem a negatív energiák uralomba vételének és átlényegítésének aktusát is. Ebben a munkámban a fizikai erő kifejtése mellett egy mélyebb síkon megvalósuló szellemi erő, egyfajta jobbító akarat kifejeződését is szeretném megjeleníteni. A sárkány, mely eredendően az erők sötét, ártó aspektusát képviseli, itt a hős által felemeltetik, és fénnyel átitatódva immáron pozitív hatások kifejtőjévé válik.

Szabó Zoltán: Átlényegítő

Szepessy Béla István: Circus Maximus

tollrajz, digitális rajz, textilnyomat, tükörhenger
100x100 cm és 300x100 mm
2020

A cirkusz az a hely, amely évezredek óta lehetőséget teremt az emberi test teljesítőképessége határainak bemutatására. A bámulatos hajlékonyságú, olykor a képzeletet meghaladó teljesítményeket bemutató artisták mellett a csodálat ellenpontjaként megjelentek a rettenet és a borzalom szörnyalakjai is, azok a szerencsétlenek, akik a biológia halálos játékaként jöttek létre, és talán sorsuk egyetlen lehetőségeként a cirkuszban találtak menedéket. Ennek azonban nagy ára volt, nyomorult testüket, hatalmas lábukat, két fejüket, eltorzult testüket bocsátották a nézők ostoba, kíváncsi, gúnyolódó szeme elé. Kérdés, hogy melyik az eltorzultabb, a néző lelke vagy az ezt elszenvedő áldozatoké. Az ellentétek világát sűrítve bemutató porond görbe tükröt tart a társadalom elé, mely boldognak hiszi magát, amíg tart az előadás. A grafikám az anamorfózis technikáját használja, az eltorzított rajz a tükörhengeren jelenik meg, látványszerűen. A kép közepe felé sűrűsödő alakokat cirkuszi kellékek övezik, melyek század eleji hangulatot idéznek, hiszen akkor volt e műfaj fénykora. A külső pálya női alakjai az emberi test szépségét hirdetik, és a bemutatott nyomorúságok ellenpontját képezik. A rajz hagyományos és digitális rajztechnikával készült 2020-ban, textilnyomat.

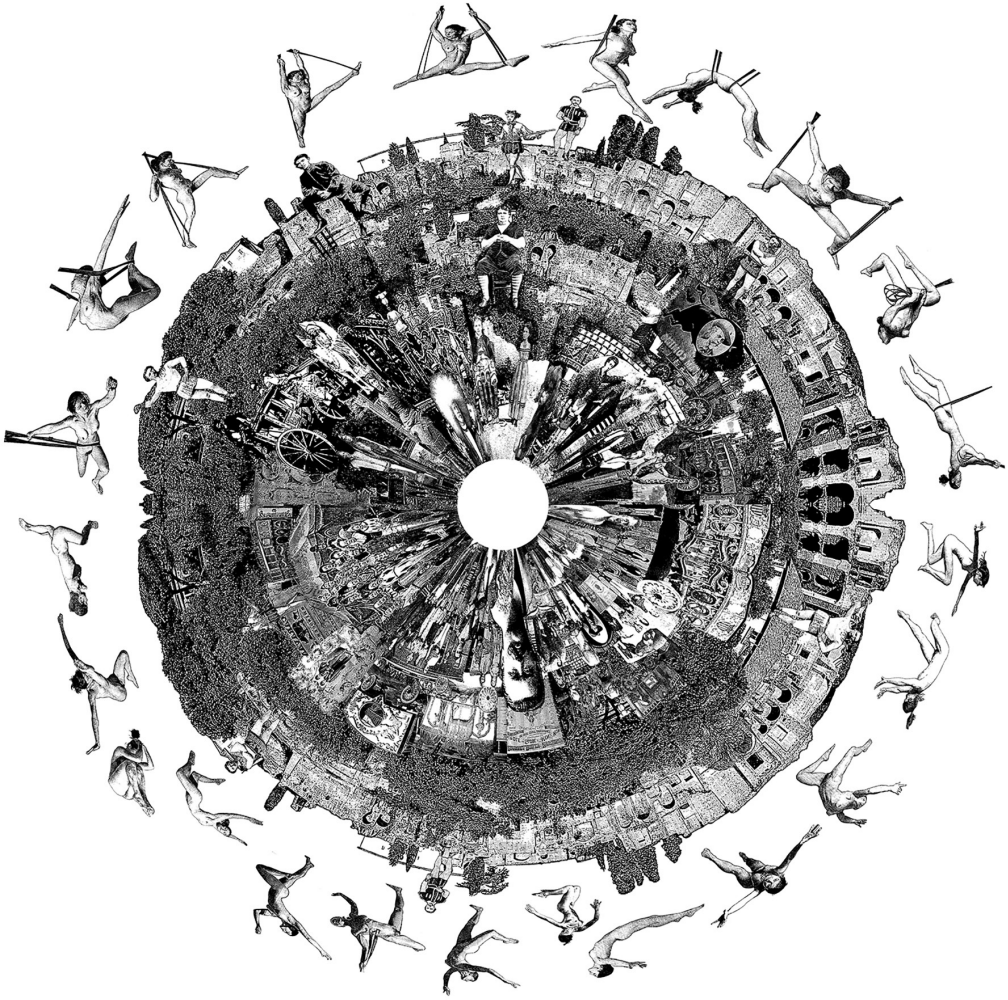

Szepessy Béla István: Circus Maximus

Széri-Varga Géza: Úszóverseny a paralimpián

bronz, kő
33x26x6 cm
2017

Műfajilag térreliefnek tartom. Az áttört domborű hatásaival élek. Témám az az emberi küzdelem, amelyet a testi-lelki sérült úszók közvetítenek számunkra. A kissé groteszk mozdulatokkal végzett, de rendkívül odaadó versengés során a szárnyaló madár bátorítja, kíséri a versenyzőket. Az erős sziluetthatás mellet a „szűk" térmélység is fontos. Anyagként „csak" a bronzot választhattam.

Széri-Varga Géza: Úszóverseny a paralimpián

Szikra Zoltán: Utolsó szobor

ceruzarajz
42x29,7 cm
2020

„….szikrák pattannak le a kőről, darabok a múltból, fény-árnyékban nézem kezem, Apám keze ez már, ha megtapogatom, a kezét fogom, mint amikor még járni tanultam, most megformálom magam, mert talán mégis erre születtem, még ha nem is hiszem, ez az utam, hiába kerültem s kerestem árnyékból nézve a fény felé, talán most igen, tengernyi kudarctól lefékezett kézzel most utoljára emelem a szerszámot, most megfogadtam magamat napszámosnak, mihaszna tékozló henyélőt, ez egyszer nem adom fel, nem lépek hátra, az is elég, ha az árnyékban maradok, s nem csúszok vissza, de nem elég, ha szikra pattan, van még mersz, van még talán annyi, hogy látható legyen a fény, nem kell rossz fizetség már rég, nem én vagyok már, aki alakít, a tiszta ősanyag vezeti a kezet, szemem behunyva hányja a szikrát, talán már látni a formát, talán most értem a fortélyt, mire ősök tanítottak, talán még nem késő belátni minden hibát, akarom, szeretném, áhítom, most sikerülne, ha csak Rá gondolok, kérve kérlek, add még a végső erőt inaimból kihúzni, feláldozom, amim van, nem sok, csak minden, fehér márványszárnyaid alatt élek egy percet, míg poros tüdőm reccsen, már kívánnám: adj még egy utolsót, adj még annyit, add, hogy létezhessek Benned…”

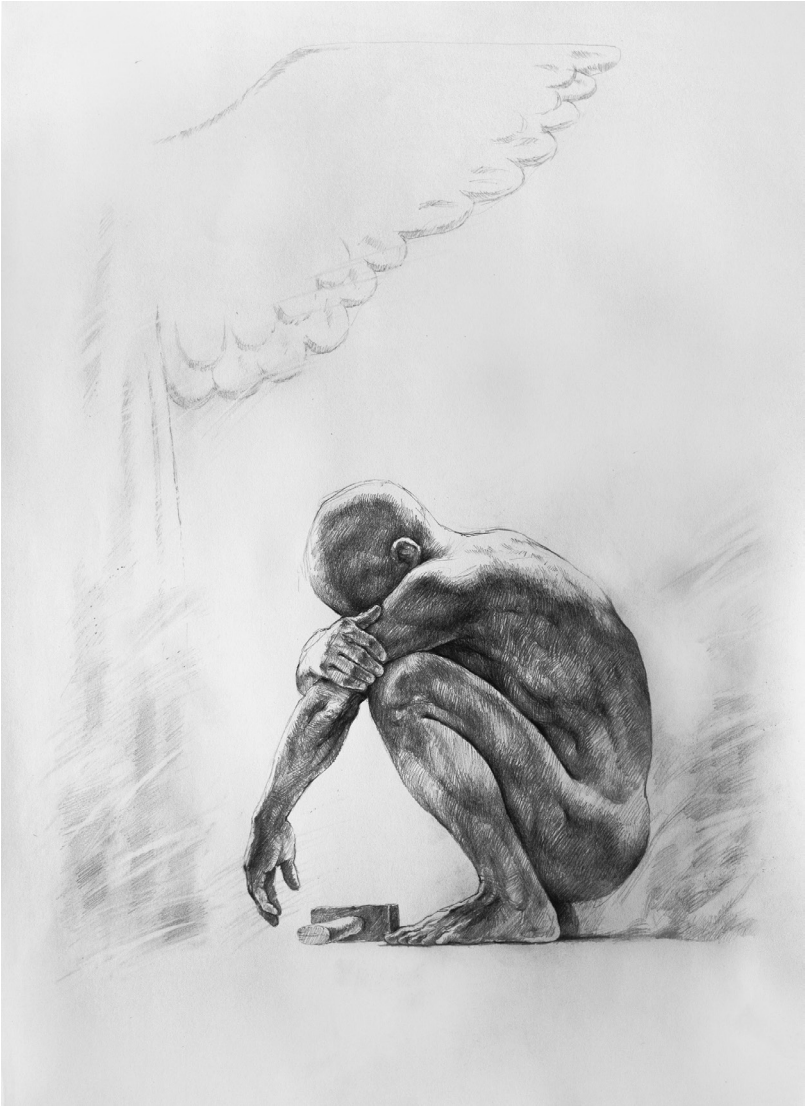

Szikra Zoltán: Utolsó szobor

Szkok Iván: Célfotó

akril műanyag lemezen
110x100 cm
1974

A *Célfotó* című művem az ábrázoláson túl a modern idők sportvilágáról, válságáról szól, az információs csatornák térhódításáról, amikor a versenyzők már nem egymással, hanem a számokkal küzdenek meg. 1974-ben a *Művészet* című folyóirat *Körkérdés* rovatának a megkeresésére válaszoltam ezt:

„Ars poeticám az izmusellenesség!
Fegyverem az érthető magyar beszéd.
Hadüzenet a kifáradt, megöregedett, absztrakt nonfiguratívnak
a realizmus jegyében.
Az önálló gondolat tisztelete."

Szkok Iván: Célfotó

ifj. Szlávics László: Száguldás

vegyes technika
176x50x20 cm
2020

Az emberi teljesítőképesség egyik legősibb „mértékegysége" a gyorsaság. Ez nemcsak a játékos versengés alapja, de az evolúciós fejlődés egyik lényegi eleme is. Előbbiek megjelenítésére vállalkoztam egy rendhagyó, némiképp antropomorf jellegű műtárgy létrehozásával. A babakocsikerekeken guruló szobrommal játékosan igyekszem megfogalmazni az egyre korábbi életszakaszban megjelenő, nyomasztó teljesítménykényszert.

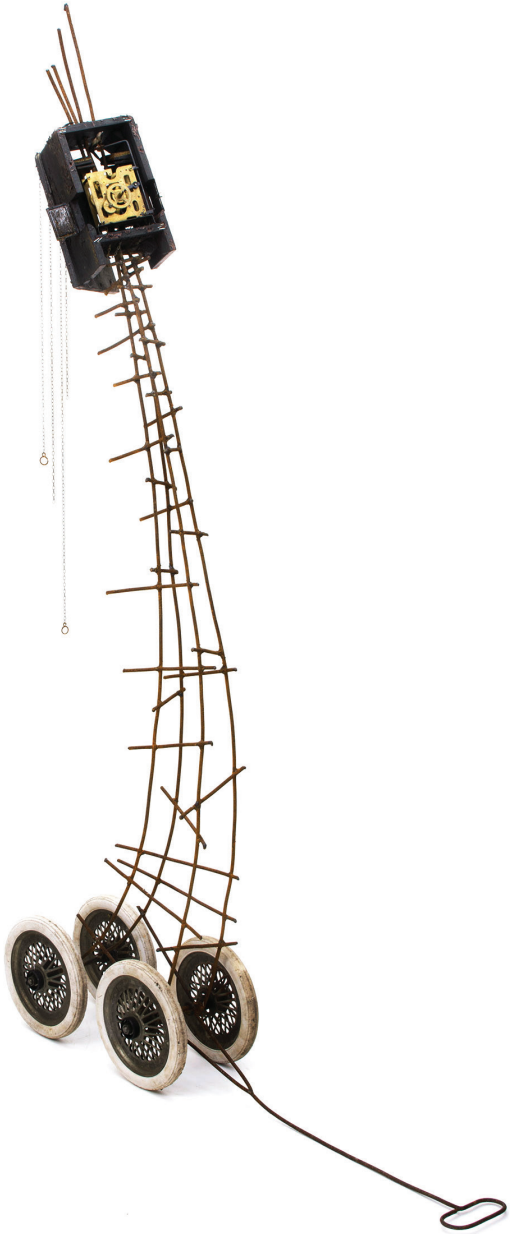

ifj. Szlávics László: Száguldás

Varga Patricia Minerva: Megkerültem érte a világot 2017/II.

olaj, vászon
70x200 cm
2017

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok?¨ /I. Kor. 6,19/

Képeim alakjai spirituális fejlődésük érdekében zarándokútjukat járják. Akárcsak én.

Mottóm:
„Egy pillanat és kész az idő egésze,
Mit százezer ős szemlélget velem.¨
/József Attila/

Varga Patricia Minerva: Megkerültem érte a világot 2017/II.

Varga Rita: Starker I., II. PANTHEON/MAXI

olaj, vászon
220x180 cm, 2 db
2019

A *Legyőzött határok* kifejezés számomra a test és a lélek egyensúlyáról szól. A művészetben nincsenek határok, a művészi kifejezés mindig egy szabad, teljes gondolati egység tükröződése; arra a tartalomra, arra a világra reflektál, amely körbevesz minket, amelyben élünk. Mi építjük magunknak a határokat és az akadályokat, ezért azok legyőzése a saját magunkon alakított mező újraértelmezése. Az örökös változás és mozgás, a világra való nyitottság képes legyőzni a bennünk feszülő határmezsgyéket.
Az itt látható sztereóképem épp az ilyen típusú határátlépésre ad generációs mintát és kísérletet, hisz az anya-lánya létélmény, az egyéni sorskérdés, a belső érzelmi világ, az anyaság, a nőiség, a popizmus szimultán megélése, a generációk kibékíthetetlen szimbiózisa került feldolgozásra. A legyőzött határ jelen esetben egy olyan motívum, egy olyan metafora, amely magában foglal leküzdött sorsélményeket, betegségeket, átalakító folyamatokat és egyben azt a létélményt is, amely nélkülözhetetlen az alkotói folyamatok életre hívásához.

Varga Rita: Starker I., II. PANTHEON/MAXI

A **Kép|Test|Lét** összművészeti programsorozat keretén belül megvalósuló további kiállítások:

TEST|HARMÓNIA

2020. augusztus 27 – október 30.

Művészetek Háza Veszprém

Dubniczay-palota|Magtár

8200 Veszprém, Vár utca 29.

A **Kép|Test|Lét** összművészeti programsorozat keretén belül megvalósuló további kiállítások:

TELJESÍTMÉNY

2020. október 29 – 2021. január 23.

Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria

3530 Miskolc, Rákóczi utca 2.

Kiadó MANK Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
Felelős kiadó Tardy-Molnár Anna ügyvezető

A kiállítás kurátora Verebes György

Katalógusterv Kemény Zoltán

Borító Bíró Boglárka: Valaki jár a víz hegyén

© MANK Nonprofit Kft., 2020

MANK NONPROFIT KFT

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA

SZOLNOKI MŰVÉSZTELEP

ABA-NOVÁK AGORA · SZOLNOK ·

KEP
TEST
LET